

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2010 • No:24

İşten Atmalara, Açlık ve Yoksulluğa İtilmeye Boyun Eğmeyeceğiz!

İşçi kardeşler!

Bizleri felâkete sürükleyen işten atmaların sonu gelmiyor. Milyonlarca işçi, *sermaye düzeninin yol açtığı* kriz nedeniyle işten atıldı, işsiz kaldı, açlığa itildi. Bugün her 5 işçiden biri işsizlikle boğuşuyor. Her geçen gün artan işten atmaların tek nedeni, patronların daha fazla kâr isteginden başka bir şey değildir. Bir avuç patron servetine servet katıyorken, milyonlarca işçi aileleriyle birlikte işsiz ve aşsız yaşamaya mahkûm ediliyor. Bizler bu kötü gidişe dur demezsek, yarınımız bugünden çok daha kötü olacak! Buna boyun mu eğeceğiz?

Patronlar krizin tüm yükünü işçilerin sırtına yıktılar. Sermaye düzeninin neden olduğu krizle birlikte daha da yoksullaştık. Doğalgaza, elektriğe, suya, ulaşım, gıda ve diğer ürünlere yağmur gibi zam yağdırıldı. Asgari ücrete yaptıkları 31 liralık zamla adeta bizimle alay ettiler. İşyerlerindeyse ya sıfır zam dayatıldı ya da yüzde 1 veya 2 oranında zamlar yapıldı ücretlerimize. İşten atıldıktan sonra iş bulma “şansına” sahip olanlarımız ise, çok daha kötü koşullarda ve çok daha düşük ücretlerle çalışmaya başladı. Yani sermaye sahipleri ve onların temsilcileri bizi tam anlamıyla felâkete sürüklediler, sürükleyiyorlar. Son açıklamaya göre, işsizlik oranları %14’e ulaşmış bulunuyor. Yani 3,5 milyon kişi işsiz! Üstelik de bun-

devamı arka sayfada

hak gasplarına boyun eğmediler, direnmeye devam ediyorlar. İşten atmalara, açlık ve yoksulluğa itilmeye sessiz kalmamalıyız, boyun eğmemeliyiz! **Çalıştığımız işyerlerinde sendikamız varsa sendikalarımızı mücadele yönünde harekete geçirmeliyiz! Sendikamızın olmadığı bir işyerinde çalışıyorsak, sendikalara ve ÜİD-DER gibi işçi örgütlerine gitmeliyiz.** İşten atılmalar karşısında birleş-

lar resmi rakamlardır. Sendikaların verdiği rakamlara göre, tam 6 milyon kişi işsizlik canavarının ağızına atılmış durumda! Genç nüfusta işsizlik oranı ise, %25! Yani patronlar, her dört gençten birini işsizlik bataklığına itmişlerdir.

Kardeşler!

Önümüzdeki dönemde **işten çıkartılanların, açlık ve yoksulluğa itilenlerin sayısı daha da artacak.** Patronlar, bugüne kadar “kısa çalışma ödeneği”ne başvurarak ve böylece bizlerin ücretlerinden kesilen işsizlik fonunu yağmalayarak kârlarının düşmesini engellediler. Fakat “kısa çalışma ödeneği”nin süresinin dolmasıyla birçok işyerinde toplu halde işten atılmalar başladı. Gebze’deki Isuzu ve Akkardan otomotiv fabrikalarında ve İzmir’deki Tarih iplik işletmesinde işten atılan yüzlerce işçi bunun ilk örnekleridir. Sırada hangi fabrika ve kaç işçi var?

Üstelik de, “kısa çalışma ödeneği” kullanan fabrikalardan işten atılan işçiler, işsizlik sigortasından ya ücret alamayacak ya da çok az alabilecek. Çünkü “kısa çalışma ödeneği” İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanıyor. Yani patronlar, işçilerin işsiz kalınca yararlanacağı ödeneğe el koyuyorlar. **İşçilerin parasıyla işçilerin ücretlerini ödüyor ve tüm bu sürede işçileri bedavadan çalıştırıyorlar.** “Kısa çalışma ödeneği” alan bir fabrikada çalışan işçi, aslında işsiz kalınca aldığı işsizlik ödeneğini almış oluyor. Patronlar, bizler için oluşturulmuş fonu yağmaladıktan ve kârlarına kâr kattıktan sonra bizleri işsizlik bataklığına itiyorlar.

Kardeşler!

Krizin başından bugüne kadar 1 milyondan fazla işçi işten atıldı ve ne yazık ki, örgütsüzlükten dolayı çoğunluk, boynu bükük bir şekilde evlerinin yolunu tuttu. Ama evlerinin yolunu tutmayanlar da var! Tekel işçileri boyun eğmediler ve küçümsenmeyecek kazanımlar elde ettiler, mücadeleleri devam ediyor. Akkardan, Esenyurt Belediyesi, Çemen Tekstil, Tarih ve daha birçok işyerinde işten atılan işçiler işten atmalara ve

melimiz! Sendikalarımızı, ailelerimizi, çevre fabrikalardaki işçi kardeşlerimizi mücadeleye çağırmalıyız!

Gün mücadele bayrağını yükseltme günüdür! Dayanışma ve birlik olma günüdür! Sıranın bize gelmesini beklemeyelim! Patronlara karşı mücadele bayrağını yükselten, direnen işçi kardeşlerimizle mücadeleyi ortaklaştıralım. Bu kavga hepimizin kavgasıdır. Haklarımızı korumak ve daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak istiyorsak, sıranın bize gelmesini beklemeden birlik olalım ve mücadele edelim. Güçlerimizi birleştirelim, sınıfımızın gücünü patronlara bir kez daha gösterelim! ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikamızın olmadığı işyerlerinde çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektrige, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

İş Saatleri Kısaltılsın! Herkesine İş ve İnsanca Yaşama Hakkı!

İşçi kardeşler!

Hepimiz gün geçtikçe uzatılan iş saatlerinden haklı olarak şikâyet ediyoruz. Gece gündüz demeden yorgun bir tempoyla üç kuruş paraya, bitkin düşene kadar çalıştırılıyor. Birçoğumuz artık tezgâh başında sabahlıyor. İş saatleri uzadıkça bırakalım insan gibi yaşamayı, eş ve çocuklarımızı, komşu ve akrabalarımızı unuttur olduk.

Ama patronlar sınıfı 8 saat çalışmamızı dahi az buluyor. Onlara göre işçiler 10 saat, hatta 12 saatten fazla çalışmalı! Zaten çoktandır birçok sektör ve işyerinde 8 saatin çok üstünde çalışma yaptırılıyor. Çalışma saatleri fiilen 10-12 saatin üzerine çıkmış bulunuyor. Öyle ki üç vardiya halinde 8 saat çalışma neredeyse ortadan kalkıyor ve bunun yerini 12 saatlik çalışma döngüsü alıyor. **Böylece 8 saatlik yasal çalışma hakkı fiilen işçilerin elinden alınmış oluyor. Patronların amacı yasa düzeyinde de bu hakkı ortadan kaldırmaktır.**

Karın tokluğuna uzun saatler boyu çalışmak kölelik değil de nedir? Bundan dolayı biz işçiler, iş saatlerinin acilen kısaltılmasını istiyoruz. Her işçinin insanca yaşayabileceği bir ücret talep ediyoruz. Ücretlerimiz düşürülmeden, iş saatleri kısaltılmalı ve vardiya sayısı artırılmalıdır. Bizler ömür boyu çalıştığımız halde, ne dinlenebiliyoruz ne tatil yapabiliyoruz. Uzun saatler boyu çalışmak bedenimizi yoruyor, ruh sağlığımızı sakatlıyor. Bir robot gibi, bir makine gibi fabrikanın dört duvarı içinde ömrümüz geçip gitsin istemiyoruz. İşyeri dışında başka bir yaşam olduğunu biliyoruz ve insanca yaşamak istiyoruz.

İş saatlerinin kısaltılmasını talep etmemiz hayalcilik mi? Bilim ve teknolojinin olanakları iş saatlerinin kısaltılmasını ve herkese iş olanağı sağlanmasını mümkün kılıyor. Böylece toplumda işsiz kimse kalmaz. Üretim kapasitesi 100 yıl öncesiyle karşılaştırılmayacak oranda artmıştır. Artık bir otomobili üretmek, bir kumaşı dokumak veya elbise haline getirmek saniyeler içinde mümkün hale gelmiştir. Otomobil firmalarının üretim bandından her 80 saniyede bir araba çıkarmakla övünmeleri bunun kanıtıdır. Hiç kimse işçiliğin verimsiz olduğunu, işçilerin tembel olduğunu ileri süremez. Gözünü kâr hırsı bürüyen patronların az sayıda işçiyle, çok ama çok büyük miktarlarda üretim yaptırıldığını kendi çalıştığımız fabrikalara bakarak görebiliriz.

İş saatlerinin düşürülmesi, toplumsal bir sorun olan işsizliği de çözecektir. Ne var ki bizler, ne iş saatlerinin kısaltılmasını ne de işsizliğin önlenmesini patronlardan

bekleyebiliriz. İşçi sınıfı yasal 8 saatlik çalışma hakkını patronların iyi niyetiyle kazanmadı. 1886 yılında bütün dünyada işçiler iş saatlerinin 14-16 saatten 8 saate düşürülmesini, patronların ve o günkü yasaların her türlü engeline rağmen başarmışlardı. Yani 8 saatlik çalışma hakkını sınıfımızın önceki kuşakları büyük mücadeleler vererek kazanmışlardı. İş saatlerinin düşürülmesi için öncelikle örgütlenmiş, bütün fabrikalarda bu talebi dillendirmiş ve patronlardan bu hakkı almak için sınıksız ke-netlenmişlerdi. Mitinglerle, yürüyüş ve grevlerle 8 saatlik çalışma hakkını bütün dünyaya ilan etmişlerdi. 8 saatlik çalışma hakkının başını çeken Amerikalı işçi kardeşlerimizin sloganı şuydu: **“8 Saat Çalışma, 8 Saat Uyku, 8 Saat Canımız Ne İsterse!”**

Kardeşler!

Bilim ve teknolojinin geldiği düzey bugün iş saatlerinin 4 saate düşürülmesini fazlasıyla olanaklı hale getirmiştir. Ücretler düşürülmeden ve hatta ücretlerde artış yapılarak çalışma saatlerini 4 saate düşürmek mümkündür. Böylece dünya genelinde işsiz olan yüz milyonlarca işçi işsizliğin pençesinden kurtularak üretime katılmış olacaktır. Peki, patronlar iş saatlerinin düşürülmesine, işsizlere iş bulunmasına niye karşı çıkıyorlar? Çünkü insanların işsiz, aç ve sefil kalması onların umurunda değildir. Onlar yalnızca kârlarını büyütmeyi düşünüyorlar. Yani patronların kârları düşmesin diye milyonlarca işçi gece gündüz çalışıyor ve milyonlarca işçi işsizlik girdabında boğuşuyor. Milyonlarca insan açlığın, hastalığın ve sefaletin kucağında yaşam savaşı veriyor. İşte kapitalizm budur.

Tüm bu olanaklara rağmen, patronlar çalışma saatlerini azaltmak yerine, tam tersine, 10-12 saate çıkartmış bulunuyorlar. Bunun nedeni bellidir. Biz işçiler örgütlü değiliz ve haklarımız için mücadele vermiyoruz. Örgütsüz olduğumuz için, sınıf kardeşlerimizin on yıllar önce kazandığı 8 saatlik çalışma hakkına bile sahip çıkamıyoruz. Eğer tez elden örgütlenip mücadele etmezsek patronlar 10-12 saatlik çalışma düzenini yasalastıracaklar. Ama örgütlenip mücadele edersek 8 saatlik çalışma hakkımızı koruyabilir ve hatta iş saatlerinin daha da aşağı çekilmesini ve herkese iş sağlanmasını kabul ettirebiliriz.

İş Saatleri Düşürülsün!

Herkesine İş!

Herkesine İnsanca Yaşanacak bir Ücret!

Fiziki ve Manevi Yıpranmaya Karşı Herkesine

Yeterli Dinlenme Hakkı ve Serbest Zaman!

Akkardan İşçilerinin Çağrısı!

■ Direnişteki Akkardan İşçileri

Dostlar! Bizler, Gebze'de bulunan Akkardan fabrikasından atılan işçiler olarak, hepimizi bekleyen bir tehlikeye işaret etmek istiyoruz. Kriz gerekçe gösterilerek 2009 Şubatında işyerimizde "kısa çalışma uygulaması" başlatılmıştı. Hiçbir arkadaşımızın işini kaybetmemesi şartıyla bunu kabul etmiştik. İşyerimizde kısa çalışma uygulaması, altışar aylık iki dönem halinde uygulandı. 2010 Şubatı sonunda bu uygulama son bulacaktı. Patron verdiği sözleri hiçe saydı ve ay sonunda 109 işçiyi kapının önüne koyarak işsizliğin kucacağına itti.

Önce bizleri bir aylık ücretli izne çıkaran patron, ardından işten atılma tebligatlarını noter kanalı ile evlerimize yolladı. Bu şekilde hem fabrikada çalışmaya devam eden işçi kardeşlerimizle hem de işten atılan diğer işçilerle bir araya gelmemizi engellemeye çalıştı. Böyle bir oldu-bittiyle karşılaşan bizler, tabii ki bu haksızlığı kabul etmedik ve bir araya gelerek en doğal hakkımız olan çalışma hakkımızı savunmak için direnmeye karar verdik.

İlk iş olarak komitelerimizi oluşturduk. Bu saldırının aynı zamanda sendikayı tasfiye etme amacı taşıdığı bilinciyle mücadelemize başladık. Bu saldırıların sadece bizim işyerimizle sınırlı olmadığını ve olmayacağını farkındaydık. Örneğin, bizim hemen ardımızdan Isuzu fabrikasından 220 işçi arkadaşımız aynı saldırıyla yüz yüze kaldı. Peşinden Tariş'te çalışan 600 işçi kardeşimiz de aynı akıbetle karşılaştı. **Patronların derdi, iki dönem kısa çalışma ödeneğinden yararlanıp sonra da işçileri kapının önüne koymakmış!**

İşçi sınıfı olarak, sıranın bize gelmesini beklemek-

sizin hazırlıklara girişmeli, krizi kendileri için bir fırsata çevirmeye çalışan patronlara karşı tek vücut olarak mücadeleye yürütmeliyiz. Ancak bu şekilde krizin faturasının bize çıkarılmasını önleyebiliriz. Kısa çalışma ödeneği kullanan patronlar, işsizlik sigortası fonunda biriken paralarımızı gasp ederek işçilik maliyetlerini düşürdüler ve kârlarını arttırdılar. Şimdi de bizleri işten atarak yerimize daha düşük ücretlerle çalıştırabilecekleri yeni işçiler almak istiyorlar. Ya da henüz işten atmadıkları işçilere sıfır zam dayatıyor ve karşılığını ödemeyecekleri fazla mesailere zorluyorlar. Hiçbir patron yüksek kârlar elde ettiği yıllar boyunca bizlere fazladan ödeme yapmadı. Şimdi ise zararlarını bizim sırtımıza yıkmaya hakları yok. 2003'te bu fabrikayı Sabancı Holding'den satın alan patron, 2008 yılında, sırtımızdan kazandıkları ile yine Sabancı Holding'den Bossa'yı satın aldı. Bir de karşımıza geçmiş krizi gerekçe göstererek bizleri kolayca işsizliğe terk edebileceğini sanıyor.

Akkardan, Isuzu ve Tariş işçisine yapılan bu saldırılar, yarın diğer fabrikalarda da gündeme gelecektir. Eğer patronlara gerekli tepkiyi gösteremezsek kaçınılmaz olarak sizler de benzer sonuçlarla karşılaşacaksınız. Bu yolla patronlar aynı zamanda sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek istiyorlar. Patronlar tarafından yürütülen bu saldırılar, ne tek bir işyerine ne de tek bir sendikaya yöneliktir. Bu saldırılara karşı militan bir ruhla mücadele yürütmeliyiz. Tüm sendikaları göreve çağırıyoruz! Tekel işçilerinin başlattığı mücadeleyi yükseltme sırası bizde! Gün birlik olma günüdür! Gün mücadele günüdür! **Gün sınıf dayanışmasını örgütleme günüdür!**

Tekel İşçilerinin Mücadelesi Sürüyor

Tekel işçileri Ankara'daki direnişlerine 78. gününde geçici bir süreliğine ara verdiklerini açıkladılar. Direniş çadırlarını sökme kararını Tek Gıda-İş yöneticileri aldı. 2 Mart günü Mustafa Türkel, sendikacıların aldığı kararı direniş alanında açıkladığında, işçilerin bir bölümü "çadırlar kalacak, direniş sürecektir" sloganlarıyla kendilerine dayatılmak istenen karara tepki gösterdiler.

Tekel direnişçisi işçiler, çadırlarının sökülmesinin burukluğunu, bir işçi kardeşlerinin trafik kazasında hayatını kaybetmesinin acısını ve Danıştay'ın 4/C'ye başvuru süresini uzatma kararının sevincini bir arada yaşadılar. Danıştay'ın iptal kararıyla birlikte işçiler, "kazanına kadar" mücadeleye devam etme kararlılığını bir kez daha açıkladılar. 3 Mart günü direnişçi kadın ve erkek işçiler sendikacıların aldığı karar doğrultusunda, geldikleri illere geri döndüler. Sendikanın bundan sonraki eylem takvimine göre, işçiler 1 Nisan günü bin kişiyle yeniden Ankara'da buluşacak ve yeni eylem kararlarını açıklayacaklar.

Yaşadıkları kentlere geri dönen işçiler eylemleriyle hükümeti protesto etmeye devam ediyorlar. Muş'ta AKP Genel Başkan Yardımcısı Abdulkadir Aksu yumurta atılarak protesto edildi. Tekel işçileri Adana, İstanbul, İzmir gibi şehirlerde süren grev ve direnişleri ziyaret ediyorlar. 1 Nisan gününe kadar boş oturmayacaklarını ifade eden Tekel direnişçisi işçiler, 78 günlük eylemin muhasebesini yapmak ve Ankara'ya daha güçlü dönmek istediklerini ifade ediyorlar. Konuştuğumuz Tekel işçileri, "en büyük eksikliğimiz iyi bir hazırlık yapmadan, bir işçi komitemiz olmadan, sürece müdahale edebilecek iller arasında bir koordinasyon sağlamadan mücadeleye girişmekti" dediler. Direnişçi işçiler "sendika biziz" diyorlar ve uzlaşmacı anlayışla hareket eden sendikacıları eleştiriyorlar. Direnişçi işçiler bundan sonraki süreçte inisiyatifi ele alarak, direnişin kaderi hakkında söz sahibi olacaklarını belirtiyorlar.

Daha öncesi bir yana, 2 yıl boyunca sendika yöneticilerinin sürdürdüğü kahredici suskunluğun ardından, Ankara'da 78 gün boyunca direnen Tekel işçileri, mücadele edildiğinde nelerin başarılacağına ortaya koydular. Tekel direnişinin başarısı için, bütün işçilerin dayanışma ve mücadeleyi hep beraber yükseltmesi gerekiyor. ■

Tariş'te İşçi Kıyımı ve Direniş

Tariş'e bağlı Çiğli iplik fabrikasında 600 işçi işten atıldı. İşten atma gerekçesi ise kriz! Kısa çalışma ödeneğinden yararlanma süresinin dolmasıyla 1 Mart günü fabrikaya gelen 600 işçi, fabrikanın tasfiye edildiğini ve işten çıkarıldıklarını öğrendiler. İşçiler sabah işbaşı yapmak için gittiklerinde karşılarında polisi buldular. İşçilerin fabrikaya girmelerine polis izin vermedi. Kısa süren gerginliğin ardından, işçiler fabrikanın konferans salonunda toplandılar ve burada bir değerlendirme yaptılar. Sürekli eylem kararı alan işçiler, haklarını alıncaya kadar mücadele edeceklerini ilan ettiler. İşyerinde örgütlü olan TEKSİF sendikası yöneticileri de işçilerin yanında olduklarını açıkladılar.

İşçilerin başlattığı direniş sürerken, Ankara'dan çadırlarını söküp İzmir'e gelen Tekel işçilerinin ilk uğrağı yer de Tariş oldu. Büyük bir coşkuyla kucaklaşan Tekel ve Tariş işçileri hep birlikte direniş mesajı verdiler. Patronlar ve devlet krizin faturasını işçilere kesmeye devam ederken işsizlik çığ gibi büyüyor. Kısa çalışma ödeneğinden yararlanan fabrikalar, bu hakkın dolmasıyla birlikte işçileri toplu olarak kapının önüne koyuyor. Uzlaşmacı sendikacılar ise, kısa çalışma ödeneğinin sonunda işçi kıyımı yaşanacağını bildikleri halde bu temelde işçileri bilgilendirip bir hazırlık yapmıyorlar. İşçileri mücadeleye çağırıyorlar. Saldırıların hız kazandığı bu dönemde, Tekel, Akkardan, Tariş gibi örnekler, işçi sınıfının taban örgütlülükleri aracılığıyla bir araya gelerek sendikaları mücadeleye zorlamasının ve patronların karşısına dikilmesinin yakıcı zorunluluğunun en yakın ispatıdır. ■

İşçi Mücadeleleri Sürüyor

Türkiye'nin birçok şehrinde irili ufaklı birçok grev ve direniş devam ediyor. Patronların işçilerin haklarına dönük giriştikleri saldırılara ve hak gasplarına karşı, işçiler bütün olumsuzluklara rağmen direnmeye devam ediyorlar.

Belediye İşçileri Direniyor

İşten atılan Esenyurt Belediyesi işçileri, belediye önündeki direnişlerine devam ediyorlar. İşçilerin sendikalaşma hakkını yok etmek isteyen belediye yönetimi, işçilere baskı yaparak sendikadan istifaya zorluyor. İstifayı kabul etmeyen işçileri belediye yönetimi keyfi nedenlerle işten atıyor. İşe iade davasını kazanan 7 işçinin işe geri dönmelerinden hemen sonra, belediye yönetimi yeni bir tensikat dalgası başlattı. Ve işten atılanların sayısı 41'e yükseldi. İşçiler sonuna kadar mücadele edeceklerini söylüyorlar ve 28 Mart Pazar günü saat 13.00'da Esenyurt'ta düzenleyecekleri mitinge hazırlanıyorlar. Bütün sınıf dostlarından mitinge güç vermelerini bekliyorlar. Sendikasılaştırma, işten atma ve taşeronlaştırma saldırıları belediyelerde artıyor. Ataşehir Belediyesi'nde çalışan Genel-İş üyesi işçiler de, hak gasplarına karşı greve hazırlanıyorlar.

Deri İşçileri Kazandı

Deri-İş sendikasına üye Ada Deri'de çalışan 4 işçi, patronun işten çıkarma saldırısına direnişle karşılık verdi. Direnen işçilere sendikalarından ve işçi örgütlerinden destek eksilmedi. Ada Deri'de çalışan işçilerin de desteği gelmeye başlayınca patron kısa zamanda geri adım atarak işçileri yeniden işe aldı. Ada Deri işçileri, Tuzla deri havzasında küçük ama önemli bir başarı elde ettiler.

Tekstil İşçileri Direniyor

Çemen Tekstil işçilerinin grevi 12 Ocaktan bu yana tüm baskılara rağmen Gaziantep'te sürüyor. DISK/Tekstil Sendikasına üye olan işçilerin grevleri yaklaşık iki aydır devam ediyor. Polis işçilerin grev çadırı kurmasına izin vermiyor ve patronun yasadışı şekilde işçi çalıştırmasına, yani grev kırıcılığı yapmasına göz yumuyor. İstanbul Arnavutköy'de

bulunan 60 Cano Tekstil işçisinin hak alma mücadelesi de sürüyor.

Metal İşçileri Direniyor

Metal işkolunda, özellikle de Birleşik Metal-İş sendikasının yürüttüğü grev ve direnişler devam ediyor. Otomotiv yan sanayinde patronların sendika düşmanlığı krizle birlikte hız kazandı. Bursa'da Asemat, İzmir'de Eko Depar ve Mahle-Mopisan, Düzce'de Nema Makine, Çorlu'da Daiyang, Gebze'de Akkardan ve İstanbul'da Sinter Metal işçilerinin direnişleri sürüyor.

Nakliyat İşçileri Direniyor

Nakliyat sektöründe TÜMTİS ve Nakliyat-İş üyesi işçilerin mücadeleleri devam ediyor. Balnak Lojistik'te çalışan işçiler Nakliyat-İş sendikasına üye oldukları için, Azim Kargo işçileri de TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılmışlardı. Göçmen işçilerin çalıştırıldığı, iş güvenliği ve sigorta hakkının olmadığı nakliyat sektöründe işçilerin mücadelelerinin başarıya ulaşması çok önemlidir.

İnşaat İşçileri Direniyor

Marmaray projesinde çalışan ve haklarını alamayan işçilerin mücadelesi sürüyor. Taşeron şirketin bürosunu işgal eden işçiler, ayrıca çeşitli eylemler yapıyorlar. 10 Martta Taksim'de bir yürüyüş gerçekleştiren işçiler, haklarını alana kadar mücadele devam etmekte kararlılar.

Devam eden grev ve direnişlerde işçiler sendikacıların ilgisizliği, dayanışma eylemlerinin yetersizliği, polis ve mahkemelerin engellemeleriyle boğuşuyorlar. Bir de buna maddi olanaksızlıklar ekleniyor. Oysa mücadelelerin kazanımla sonuçlanması için sendikaların üzerlerine düşen görevleri yapıp dayanışmayı büyütmeleri gerekiyor. Ayrıca süren direnişlerin ortaklaştırılması ve güçlendirilmelidir. ■

Yunanistan İşçi Sınıfı Krizin Faturasasını Reddediyor!

Avrupalı işçi kardeşlerimiz sermayenin saldırılarına hayatı durduran grevlerle yanıt veriyorlar. Almanya, Fransa, Portekiz, İspanya ve Yunanistan'da peş peşe yaşanan grevlerde, işçi sınıfı sermayenin saldırılarına sessiz kalmayacağını haykırıyor. Özellikle Yunanistan'da yaşanan grevler, işçi sınıfının gücünü ortaya koyması bakımından çok önemlidir.

PASOK hükümetinin krizin faturasasını işçilere kesme planlarını açıklamasının ardından Yunanistan işçi sınıfı birbiri ardına kitlesel grevler ve protesto gösterileri düzenliyor. Hükümetin planları arasında, kamu çalışanlarının maaşlarını dondurmak, ikramiyeleri kaldırmak, vergi oranlarını arttırmak, ek vergiler uygulamak, emeklilik yaşını yükseltmek gibi işçi sınıfına yönelik saldırılar yer alıyor. İşçi sınıfı ise "Biz kurban değiliz, krizin faturası zenginlere!" diye haykırarak, hükümetin planlarını hayata geçirmesine sessiz kalmayacağını gösteriyor.

10 ve 24 Şubatta gerçekleştirilen genel grevler Yunanistan'da yaşamı gerçek anlamıyla felç etmişti. Ancak bu grevlerden yeterince ders almamış olacak ki, Papandreu hükümeti Mart ayı başında saldırı planının maddelerini somutlayarak ilan etti. Bunun üzerine on binlerce işçi yeniden sokaklara döküldü. İşçi kitlelerin patlayan öfkesi karşısında, ülkenin en büyük iki sendikası olan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) ile İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE), daha önce 16 Martta gerçekleştireceklerini duyurdukları genel grevi 11 Martta çekmek zorunda kaldılar.

11 Marttaki greve 2 milyondan fazla işçi katıldı. Genel grev süresince toplu taşıma tümüyle durdu, hastanelerin yalnızca acil servisleri çalıştı, okullar kapandı, devlet daireleri hizmet vermedi. Grev günü gazeteler çıkmazken, hava ve deniz ulaşımı da durduruldu. Selanik ve Atina'da gerçekleştirilen yürüyüşlere on binlerce işçi katılırken, polis bir bölümü de greve destek verdi ve göstericileri alkışlarla selamladı. Türkiye'deki "çevik kuv-

vet" benzeri polis timleriye başkent Atina'da protestocu işçilere biber gazlarıyla saldırdı.

Yürüyüş boyunca kendi taleplerini haykıran işçilere öğrenciler de destek verdi. Emekçiler, binalara astıkları pankartlarla grevcilerin yanında olduklarını gösterdiler. Bir binaya asılan pankartta yazılı şu slogan, Yunanistan işçi sınıfının saldırılar karşısındaki direniş kararlılığını da özetliyordu: "Daha fazla fedakârlık yok, savaşa karşı savaş!" **Yunanistan işçi sınıfı sermayenin saldırılara boyun eğmeyerek ve direnme iradesi göstererek tüm sınıf kardeşlerine yol gösteriyor. ■**

Bangladeş'te 21 Tekstil İşçisi Yanarak Can Verdi

Bangladeş'te bir tekstil fabrikasında çıkan yangında 14'ü kadın olmak üzere en az 21 işçi öldü, 30 işçi yaralandı. 25 Şubatta meydana gelen yangında, işçiler kapılar kilitli olduğu için içerde mahsur kaldılar. Yoğun dumandan dolayı nefes alamayan işçiler kaçacak yer bulamadılar ve zehirlenerek alevler arasında can verdiler.

Gazipur bölgesindeki bu fabrikada İsveç moda zinciri H&M için kazak ve hırka üretiliyordu. Katliamın ardından H&M hemen kendini aklamaya girişti. Firma adına yapılan açıklamada utanmadan şunlar söylendi: "Bildığımız kadarıyla bu korkunç kaza kötü çalışma koşullarından ya da yetersiz güvenlik önlemlerinden kaynaklanmamıştır."

Tekstil sektöründe çoğu kadın olmak üzere yaklaşık 2 milyon işçinin çalıştığı Bangladeş'te işçiler bu dramı ilk kez yaşamıyorlar. Dünyanın konfeksiyon atölyesi olarak adlandırılabilir olan bu ülkede, çalışma koşulları son derece kötü, iş güvenliği önlemleri alınmıyor ve gerekli denetimler yapılmıyor. Bu yüzden, 1990 yılında 240'tan fazla tekstil işçisi hayatını kaybetti. 2006'da yine bir tekstil fabrikasında çıkan yangında 54 işçi öldü, 100'den fazlası yaralandı. Fabrika sahibinin derhal tutuklanmasını ve ölen işçilerin ailelerine ve yaralanan işçilere tazminat ödenmesini talep eden sendikalar, üç günlük yas ilan etiler. Ayrıca sendikalar güvenli çalışma koşulları için de bir kampanya başlattılar. ■

Akkardan Direnişine UID-DER Desteği

Fabrikaları önünde işten çıkarıldıkları günden bu yana direnen Akkardan işçilerine, direnişlerinin 18. gününde UID-DER'li işçiler olarak bir dayanışma ziyareti düzenledik. Gebze ve İstanbul'dan otobüslerle gelen UID-DER üyesi işçiler, direniş alanına “**Atılan İşçiler Geri Alınsın**”, “**Akkardan İşçisi Yalnız Değildir**” sloganları eşliğinde yaptıkları yürüyüşle girdiler. Bu ziyarete ESP, ÖDP, Kristal-İş'te örgütlü Cam Elyaf ve Duravit işçileri, Petrol-İş ve Emekli-Sen temsilcileri, Tuzla deri ve tersane işçileri, E-Kart'ta direnişte olan, ABB, Bayer, Bilkar, Yapiteknik fabrikalarında çalışan işçiler de destek verdiler.

Havanın soğukluğu, içilen çaylar ve işçilerin kaynaşmasıyla yok oldu. Bir Akkardan direnişçisi, hazırlanan platformdan ziyaretçi işçileri selamladıktan sonra, Kemal Türkler Eğitim ve Kültür Vakfı adına Sebhat Türkler'in Akkardan işçilerine gönderdiği dayanışma mesajını okudu. Ardından söz, Akkardan Direniş Komitesi adına Bayram Yılmaz'a verildi. Patronun işten atma saldırısına 10 Şubattan bu yana direnişle karşılık verdiklerini belirten Yılmaz, “henüz yolun başındayız, direnişten ve işçi sınıfının mücadelesinden öğreneceğimiz çok şey var” dedi. “Bugün iki mutluluğu bir arada yaşıyorum, ilk olarak Akkardan'da direnişçi bir işçi olarak onurumla direnmekten, ikinci olarak da UID-DER'li bir işçi olmaktan mutluluk duyuyorum” sözleriyle dile getirdi duygularını. Patronun kriz bahanesine inanmadıklarını söyledi ve “hakkımız olanı almayı öğrenmeli, iş, onur ve insanlığımız için direnmeye devam etmeliyiz” diyerek konuşmasını bitirdi. Direniş alanı, Bayram Yılmaz'ın konuşmasını “Birleşen İşçiler Yenilmezler” sloganı ile destekledi.

UID-DER adına bir kadın işçi söz aldı ve duygularını şöyle dile getirdi: “12 yıl evvel bir direniş yaşadım, 12 yıl sonra bugün yine bir direnişteyim. Bunun bir tek nedeni var: İlk direnişimde UID-DER'i var eden İşçi Öz Eğitim Gruplarının yaptığı bir ziyarette onlarla

tanışmamdır. İlk direnişime, 4 aylık çocuğumu evde bırakarak katılıyordum. Şimdi oğlum 12 yaşında ve burada yanımda. İşçi eşlerine sesleniyorum. Çocuklarımızın geleceği için direniş destek olun, Akkardan'da eşleriniz ve çocuklarınızla birlikte, yan yana olursak kazanabiliriz.”

Direnişçi aileleri adına söz alan Zekiye Yılmaz, “Bir işçi eşi olarak daima direnişçi işçilerin yanında olacağım! UID-DER Kadın Komisyonu ile beraber direnişçi işçilere ev ziyareti yapıyoruz. İşçi eşleri bir araya gelmeli. Akkardan patronu sadece 97 işçiyi değil 97 aileyi işten atmış oldu. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününden ders alacağız. Kazanana kadar mücadele edeceğiz. Hakkı mücadelelerinde eşlerimizin, çocuklarımızın yanında yer almalıyız” dedi.

Etkinliğin devamında UID-DER Müzik Grubu, işçi şarkıları, türküler ve marşlarla direniş yerini bayram yerine çevirdi. Dinletinin ardından direnişçi bir işçi çocuğu ile 620 gündür grevde olan E-Kart işçisi birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından UID-DER İşçi Tiyatrosu, **Hamdolsun Örgütlüyüz** adlı oyunu sergiledi.

UID-DER, diğer direnişlere olduğu gibi Akkardan direnişine de destek olmaya devam ediyor. Akkardan işçilerinin işe geri dönme mücadelesi, işten atılan, zorunlu izinlere çıkartılan ve kısa çalışma ödeneğine mahkûm edilen işçilere önemli bir örnek teşkil ediyor. Bölgede birçok fabrikada uygulanan benzeri saldırıları geri çevirmenin yolu Akkardan işçilerinin yükselttiği direniş bayrağını sahiplenmekten geçiyor. **İşçilerin, işçi ailelerinin, sendikaların, işçi örgütlerinin ve bütün sınıf dostlarının dayanışma içine girmesi gerekiyor.** Patronların saldırısı bugün Akkardan işçilerine, yarın hepimizdir. Eğer bizler Akkardan direnişini sahiplenir ve desteklersek, kazanan hem Akkardan işçileri hem de bizler olacağız. ■

UİD-DER'de Emekçi Kadınlar Şenliği

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü anmak üzere derneğimizin bütün temsilcilerinde "Emekçi Kadınlar Şenliği" gerçekleştirildi. Kadınıyla erkeğiyle patronlar sınıfına karşı mücadele yürüten işçi kardeşlerimiz, bu etkinlikte de bir kez daha mücadele duygularını tüm dostlarımızla birlikte paylaştılar. Emekçi kadın kardeşlerimiz mücadelenin simgesi olan kırmızı karanfillerle karşılandılar.

Etkinliklerimiz, dernek faaliyetlerimizin tanıtıldığı si-nevizyon gösterimi ve dernek adına yapılan konuşmalarla başladı. Dernek temsilcilerimiz yaptıkları konuşmalarda, emekçi kadınların her alanda ezildiklerine değinerek örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptılar.

UİD-DER Müzik Grubunun söylediği marşlar ve türküler eşliğinde etkinliğimiz devam etti. İşçi kardeşlerimiz duygularını ve düşüncelerini **Sınıf Kürsüsünde** dile getirdiler. Kadın işçiler, kadın olmalarından dolayı işyerlerinde ve yaşamın her alanında karşılaştıkları sorunları

anlattılar. **Kadınların yaşadığı esas sorunların erkeklerden değil kapitalist sistemden kaynaklandığını, kadınların ezilmesine kapitalizmin yol açtığını** vurgulamaları önemliydi. Bir işçi kadın, UİD-DER'le mücadeleye atılan eşinin nasıl değişime uğradığını, birbirlerine olan ilgi ve sevgilerinin nasıl arttığını gururla anlattı. Genç işçi kadınların, annelere seslenerek, çocuklarını mücadeleden alıkoymamalarını, mücadele eden kadınların özgüveninin arttığını ve UİD-DER'in güven veren büyük bir okul olduğunu söylemeleri anneler üzerinde de etkili oldu. Ve annelerin de peşpeşe kürsüye çıkarak kadın ve erkeklerin eşit olması gerektiğini, kadınların bu bilinçle hareket etmeleri gerektiğini söylemeleri ve kadınlara saygı duyulmasını istemeleri oldukça anlamlıydı. 60-65 yaşlarındaki annelerimizin kürsüye çıkma cesareti göstererek bu şekilde konuşmaları herkesi çok etkiledi ve büyük alkış aldı. Etkinliklerimiz, söylenen şarkılar ve çekilen halaylarla sona erdi. ■

İşçi Dayanışması Direniş Çadırlarında ve Fabrikalarda

Bültenimiz *İşçi Dayanışması*'ni fabrika önlerinde, işçi mahallelerinde ve direniş alanlarında işçi kardeşlerimize ulaştırmaya devam ediyoruz. Dünyada ve Türkiye'de yaşanan mücadele deneyimlerini tüm işçilere ulaştırmayı amaçlayan bültenimizin bu sayısını Ankara'da Tekel işçilerine ve Tuzla'da Tersane işçilerine de ulaştırdık.

Tekel işçileri için direnişlerinin 68. gününde başlayan ve iki gün devam eden *Tekel İşçileriyle Dayanışma Nöbeti* boyunca bütün direniş çadırlarına bültenimizi ulaştırdık. Tekel işçilerinin mücadelesi her çadırı adeta ısıtmıştı. Yaptığımız sohbetlerde yaşadıkları sorunları ve deneyimlerini aktardılar. Bizler de yürüttükleri mücadelenin işçi sınıfı için çok önemli olduğunu, dünyanın ve Türkiye'nin farklı yerlerinde yaşamakta olan mücadelelerin ortaklaştırılması gerektiğini ifade ettik.

Tuzla tersaneler bölgesinde bulunan RMK tersanesi önünde yaptığımız dağıtımda, birçok tersane işçisiyle sohbet etme olanağımız oldu. Dok Gemi-İş'te örgütlü olan işçi kardeşlerimiz, ücretlerine yapılan yüzde 4'lük zamdan hiç memnun olmadıklarını, sendikali oldukları halde birçok işçi arkadaşlarının işten çıkarıldığını anlattılar.

Patronlar sınıfı işçi kardeşlerimize pervasızca saldırıyor. Amaçları bizi krizin faturasını sessiz sedasız ödemeye razı etmek. Oysa bizler sadırlara engel olmak istiyorsak, her alanda birleşmeli ve mücadeleyi büyütmeliyiz. ■

İşten Atmalara Boyun Eğmeyelim!

İşçileri bilinçlendirmeye ve örgütlü bir güç haline getirmeye çalışan derneğimiz, tüm temsilcilerinde "İşten Atılmalara Karşı Neler Yapmalıyız?" seminerleri gerçekleştirdi. Pek çok sektörden işçinin katıldığı etkinliklerin ilk bölümünde yasal haklarımızın neler olduğu madde madde anlatıldı. İşten atılma durumunda neler yapmak gerektiğini hem sunucularımız hem de daha önce işten atılan arkadaşlar dile getirdiler. "Aramızda hiç işten kovulan oldu mu?" sorusunun cevabını havaya kalkan eller yanıtladı, salonunun %90'ı daha önce işten atılmıştı.

Yasalara göre patronlar işçiyi kafasına göre işten çıkartamaz. Ama çıkarmıyorlar mı? Evet, çıkarıyorlar. Peki nereden alıyorlar bu hakkı? Elbette ki işçilerin örgütsüzlüğünden! İş yasasına göre, patronun işçiyi işten atması için, işçinin ona küfredmesi, işyerinden bir şey çalması, makinelere zarar vermesi vb. gerekiyor. Oysa birçok işçi arkadaşımız işten atılmıştı ve **hiçbirinin atılış sebebi bu gerekçeler değildi**. İşsiz kalmamızın, tazminatımızı ve bütün haklarımızı patronlara bırakıp boynumuzu büküp gitmemizin sebebi örgütsüz oluşumuz ve haklarımızı bilmiyor olmamızdır. Bunları bilmek gerekiyor. Ama daha da önemlisi **örgütlü olmak** gerekiyor.

UİD-DER'in hazırladığı etkinlikler biz işçilerin haklarını öğrenmesine, **işçilerin deneyimlerini birbiriyle paylaşmasına ve örgütlenmeye güç veriyor**. Etkinlikleri bizzat işçiler hazırlıyor. Bütün işçi kardeşlerimizi UİD-DER'in çalışmalarına davet ediyoruz. Biz işçiler güçlerimizi birleştirmeli, sınıfımızın kurtuluşu için birlikte mücadele etmeliyiz. ■

8 Mart ve Kadın İşçilerin Sorunları

■Bostancı'dan bir kadın işçi

Merhaba, kadın ve erkek işçi kardeşlerim. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yüzüncü yılı kutlanıyor. 8 Mart vesilesiyle sizlere seslenmek ve kadınların ortak sorunlarını paylaşmak istiyorum. Ben metal sektöründe çalışan bir işçi kadınıyım. Yıllardır da fabrikalarda işçilik yapıyorum. Aynı zamanda bir anneyim. Dolayısıyla sorumluluklarım ve iş yüküm biraz daha ağır. Anneyim dedim, evet ama anne olma duygusunu bile tam olarak yaşayamadım diyebilirim. Çünkü çocuğum henüz 2,5 aylıkken tekrar işe başlamak zorunda kaldım. Kim istemez ki çocuğunun yanında olabilmeyi, bekleğinin her bir anını birlikte yaşayabilmeyi. Ama biz işçi kadınların böyle bir "lüksü" yok. Bizler de eşlerimizle birlikte çalışmak zorundayız. Asgari ücretin ne kadar olduğunu her birimiz biliyoruz. Böyle bir ücret ile bir evin giderlerini karşılayabilmek mümkün mü? Bu nedenle de doğum sonrası ücretli olan 1,5 aylık iznimizi kullandıktan hemen sonra işbaşı yapmak zorunda kalıyoruz. Ya da 6 aylık ücretsiz izin alabiliyoruz. Ama eve giren asgari ücretle 6 ay idare edebilirsiniz ve tabii patronunuz size 6 ay izin vermeyi kabul ederse. Genelde doğum izninde olan kadınlar, çocuk dünyaya getirmenin cezasını işsizlik olarak ödüyorlar. Patron, doğum sonrasında günde 1,5 saat ücretli süt izni vermek zorunda. Veya bu izinleri birleştirerek haftada bir gün izin verebilir. Tabii ki bu patronların işine gelmiyor ve izin vermemek için işimize son veriyorlar.

Aynı zamanda biz kadın işçiler olarak patronların bu kirli düzeninde iki kat daha eziliyor ve sömürülüyoruz. Patronların sömürüsünün dışında, hayatın her alanında, yani işyerinde, sokakta ve evde kadın olmamızdan kaynaklı cinsiyet ayrımcılığına uğruyoruz, ikinci sınıf insan muamelesi görüyoruz. Bununla birlikte, işyerinde ve sokakta taciz ediliyor ve hakir görülüyoruz. Biz kadınların, tüm bu haksızlıkları ve çarpıklıkları görmemiz gerekiyor. Hangi işçi kadın arkadaşımız bu sorunları yaşamıyor ki? Bu nedenle mücadelenin en ön saflarında yerlerini alması gerekenler biz kadın işçiler olmalıyız. Erkeklerimizle birlikte yan yana olmalı, birleşmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. Bizim mücadeleye atılmak için o kadar çok nedenimiz var ki. Fabrikada işçisin, eziliyor ve sömürülüyorsun, tacizlere maruz kalıyorsun. Kadın olduğun için daha düşük ücret alıyorsun. Çocuk doğurduğun için işsiz kalıyorsun. Konfeksiyonlarda üç beş kuruşa, sigortasız çalıştırılıyor. Bir de gözlere gözükmeyen bir iş hayatımız daha var: Evlerimizde de çalışıyoruz. Yemek yap, çocuk büyüt, temizlik yap derken hayatımız katlanılmaz ha-

le geliyor. Soralım kendimize: Ne anladık bu yaşamdan? Hangi gün kendimiz için bir şeyler yapabildik? Çocuklarımızın geleceği için hangi uğraşların içinde olduk?

Bizlere, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü miras bırakan Amerikalı tekstil işçisi kadınlar gibi mücadele etmeliyiz. Bugün 8 saat çalışma hakkı varsa, geçmişte Amerikalı kadın ve erkek işçilerin, Rus ve Avrupalı kadınların mücadelesi sayesinde var. Bugün işyerlerinde her ne kadar uygulanmasa da kreş hakkımız var. Bu hak da geçmişte verilmiş mücadeleler sayesinde kazanılmıştır. Ama bizlere bırakılan mirası artıramadığımız gibi, elimizde olanın gasp edilmesine de sessiz kalıyoruz. Oysa daha insanca yaşam için bu mirasa sahip çıkmalıyız. 8 Mart'ı yaratan kadın işçiler, bu mirası bizlere bırakabilmek için bedel ödediler, hayatlarını ortaya koydular. Biz kadın işçiler, erkek işçilerle bir araya gelerek güçlerimizi birleştirmeli, var olan haklarımızı korumalı ve yeni hak-

lar alabilmek için mücadele etmeliyiz. Birlikte taleplerimizi ortaklaştırmalı, omuz omuza vermeliyiz. Bizler çaresiz değiliz. Tüm işçiler yan yana geldiğimizde, isteyip de başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Ben bir kadın işçi olarak, çocuğumun ve insanlığın geleceği için mücadele etmeyi seçtim. Bizden sonra gelecek işçi kuşaklarına, çocuklarımıza bırakacağımız miraslar ol-

malı. Soruyorum ne bırakabileceğiz çocuklarımıza? Ama mücadele edersek güzel bir dünya ve insanca yaşanabilecek bir hayat bırakabiliriz.

Bu yılki 8 Mart bizlere geçmişimizi yeniden hatırlatsın. Haklı taleplerimiz için bir araya gelelim ve birlikte mücadele edelim.

- ⇒ **Her işyerine, her mahalleye ücretsiz kreşler açılmalı!**
- ⇒ **Doğum sonrası izinler artırılmalı ve ücretli olsun!**
- ⇒ **Kadınların muayyen günlerindeki izin hakkı uygulamaya geçirilmeli!**
- ⇒ **Çalışma saatleri kısaltılmalı, herkese iş!**

Evet, bir işçi ve bir insan olarak bunları istemem o kadar doğal ki. Haydi, işçi kardeşlerim. Sizler de isteklerinizi bu listeye ekleyin. Birleştirelim umutlarımızı, güçlerimizi ve birlikte mücadele edelim. Bunu yapmak zor değil. Bunun için tek gerekli olan şey 3 iken 5, 5 iken 10, 10 iken 100 olabilmektir. Bizler de bunu yapabiliriz. Bizler insan gibi yaşamayı hak eden insanlarız. Çünkü biz üretken, biz çalışan ve biz var eden insanlarız. Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz! ■

Ankara'da İşçiler Mücadele Ediyor

■ Ankara'dan bir grup işçi

Merhaba. Bizler Ankara'da çalışan sendikasıız işçileriz. Patrona ve muhbirlerine karşı mücadele ederek, UID-DER'in desteğiyle işyerimize sendikayı getirmeye çalışıyoruz. Mücadelemiz patronun tüm baskılarına karşın devam etmekte ve bu mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğiz. Fabrikamızda o kadar çok değişecek şey, mücadele edecek sorun var ki. Ama işçi arkadaşlarımızın azim ve kararlılığıyla bunları da aşacağız. Bu konuda hem bizlere çok görev düşüyor hem de bize yol gösterecek UID-DER'li işçi arkadaşlarımıza çok görev düşecek.

Bizler ilkin fabrikanın şimdiye dek görmediği bir eylemi yaparak, imza toplayarak, yemekleri düzeltmeye çalıştık. Ama bu eylemi yaparken de patron bu durumu bahane ederek bir arkadaşımızı işten attı. Bir arkadaşımızı işten atıldı diye mücadelemizi bırakmadık ve bırakmayacağız da. Asıl görevimiz işçi arkadaşlarımızı bilinçlendirmektir. Bu mücadeleye ne pahasına olursa olsun devam edeceğiz. ■

Çocuklarımızın Geleceği Çalınıyor

■ Esenyurt'tan bir kadın işçi

11 yaşında çalışmaya başladım. 24 yıldır birçok sektörde çalışarak yaşamını sürdüren biriyim. Birçok şeyle karşılaştım. Şimdi bakıyorum da, hayatımızda değişen hiçbir şey yok. Çünkü payımıza düşen hep aynı yokluk. Her gün daha kötü koşullarda yaşıyoruz. Kelle başına bizden vergi alınıyor, emeğimizin her gün biraz daha avuçlarımızın arasından kayıp yok olduğunu görüyorum. Umutlarımızın çalındığını, çocuklarımızın geleceğinin yok edilmek istendiğini görüyorum ve bunun için de içimdeki öfke her gün biraz daha büyüyor. Ve artık tahammül edemiyorum. Bu mektubu okuyan herkese bir anne olarak sesleniyorum; geleceğimizi yok etmek isteyenlere izin veremeyelim. Bunlara karşı dik duralım. İşçiysen, kadınsan, baysan susma! Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Çocukların için, onların geleceği için susma. Bir çocuğun hastalansa çırpınırsın, ona bir şey olursa diye korkarsın, hemen doktora koşarsın, ama gelecekleri çalınıyor, yok ediliyor ve sen susup bekliyorsun. Bundan daha önemli ve değerli ne olabilir? Hiç düşündün mü? Yarını olmayanın hiçbir şeyi yok demektir. Benim korkum çocuğumun yarınının ne olacağı. Umutlu yarınlar diliyorum. ■

Adana Tekel İşçileri Mücadeleye Devam Ediyor

■ Adana'dan bir grup Tekel işçisi

Merhaba dostlar, biz Adana'dan Tekel işçileriyiz. Birkaç gün önce Ankara'da çadırlarımızı kaldırıp memleketimize geldik. Kendi ellerimizle oluşturduğumuz evlerimizi sökmek, aylardır bizlere destek olan işçi dostlarından, esnaftan ayrılmak elbette kolay olmadı. Mücadelemizin geldiği yeni safhada illere dönülerek 1 Nisan ve 26 Mayıs tarihlerindeki gelişmeleri de kapsayan yeni bir süreç başladı.

Aslında içimizden bazı arkadaşlarımız gibi dışarıdaki bazı çevreler de bu süreci olumsuz anlamda yorumladılar. Bu süreç aslında iki yönlü bir süreç. Eğer bizler sadece saptanmış günleri beklersek sendika bürokrasisinin ve AKP'nin ekmeğine yağ sürmüş olacağız. Ama bizler geldikten sonra süreç üzerine birkaç toplantı yaparak yanlışlarımızı saptadık. *En büyük yanlışımız komite kuramayıp işlerimizi gelişigüzel yapmak oldu.* Ama şimdi daha geniş kapsamlı bir toplantı yaparak komitemizi oluşturacağız. Adana ve Mersin'deki sendikaları ve kitle örgütlerini dolaşarak kamuoyu oluştura-

cağız. Örgütlülüğümüzü pekiştirip Antep'teki Çemen tekstil işçilerinin direnişini, İzmir'deki Tarih işçilerinin direnişini ziyaret etmek istiyoruz.

Eğer önümüzdeki süreci örgütlü bir şekilde örersek Ankara'ya Adana Tekel işçileri olarak daha sağlam gideriz. Ayrıca diğer illerdeki arkadaşlarımızla da kurduğumuz bağla bu örgütlülüğü daha da genişletebileceğimizi düşünüyoruz. Bizler Adana'da çalışmalarımızı yürütürken Mersin ile de bağlantılı olmak durumundayız. Birbirine yakın bu iki kentte güçlü bir duruş sergilemeliyiz. Bunun için Mersin'deki UID-DER'li arkadaşların yanımızda olacağını biliyoruz. *Bizlere mücadelemizin eksik yerlerini göstererek tamamlamaya çalışan, memlekete döndüğümüzde de yalnız bırakmayan, buralara gelip bu mücadeleyi kendi mücadelesi olarak sahiplenen insanlara ihtiyacımız giderek artıyor.* Tekel direnişi olması gerektiği şekilde **Tekel işçilerinin inisiyatifinde büyümeye devam edecek.** Artık gün bekleme günü değil örgütlü bir şekilde harekete geçme günüdür. ■

Bir Akkardan İşçisinin Eşinden Mektup

Eşim yedi senedir Akkardan'da çalışan bir işçiydi. Eşimin tebligatla işten çıkarıldığına dair belge eve geldiğinde, o an hiçbir şey düşünemedim. Dünya başıma yıkılmıştı. Biz ne yaparız, ne yeriz, ne içeriz diye düşünmeye başladım. Ama hep eşimin yanında ve destekçisiyim. Eşim ve onunla birlikte işten atılan 96 işçi direnişe geçmişlerdi. Ben de eşimle birlikte mücadele etmeye karar verdim. İyi günde de kötü günde de bizler eşlerimizin yanlarında olmalıyız.

Hep birlikte fabrikanın önünde işten atılan arkadaşlarla birlikte direnişe geçtik. İşten atılan arkadaşların bazıları eşlerini ve çocuklarını da getirmişlerdi. Orada alkışlar tutuldu sloganlar atıldı. Ben ilk defa böyle bir ortamdaydım. Çok duygulanmıştım, kendimi tutamadım ve gözlerim doldu. Çünkü böyle bir ortamda olmaktan çok gurur duymuştum. Oradaki insanların hepsinin kaderi aynı... Herkes ekmeğinin peşinde, çoluk çocuğunun rızkının peşinde... Kim ister ki, çocuğu bir şey istediğinde almasın. Eşinin, çocuğunun karnının yarı aç yarı tok olmasını kim ister ki? Kimse... Herkes mücadele vermeye gelmişti. Yerel gazeteden röportaj yaptılar. "Eşinizin işten çıkarılmasıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sorduklarında ise, *sonuna kadar eşimin arkasındayım* diye cevap verdim.

Ben bir kadın olarak nasıl eşimin arkasındaysam, fabrika önüne giderek yanlarında olduysam, bütün işten çıkarılan işçilerin eşlerinin de öyle olmalarını isterim ve eşlerine sonuna kadar destek vermelerini beklerim. *Birlik olan, birleşen işçilerin bir şekilde seslerinin bir yerlere ulaştığından emin olmalıyız. Bizler ne kadar dimdik eşlerimizin arkasında durursak, eşlerimiz de o kadar kendilerine güvenirler ve bu onurlu mücadelelerinde sonuna kadar direnirler ve kazanırlar.* Çalışan işçilerin de bizlere destek vermelerini bekliyoruz. Bu kriz ortamında bugün işsizlik bizim başımızdaysa yarın da sizlerin başına gelebilir. O yüzden **BİRLEŞEN İŞÇİLERİN AYAK SESLERİNE KULAK VERELİM VE BİRLİK OLALIM!** ■

Korkular Yenilmelidir

■ Bir kadın tekstil işçisi

Bilindiği gibi patronlar biz işçi sınıfını ezmekte ve kölelik koşullarında çalıştırmaktadır. Üstelik "İşinize gelmiyorsa, beğenmiyorsanız gidebilirsiniz" diye kapıyı gösteriyorlar. Patronlar, krizi fırsat bilip, giderek büyüyen işsizler ordusunu bir tehdit olarak kullanıp, insanların üzerinde baskı kurup, onları daha fazla sövmeye, sessizleştirmeye çalışıyorlar. Ne var ki örgütsüzlükten dolayı patronlara cevap veremiyoruz. Peki, işçi sınıfının kaybedecek neyi var? Neyi kaybedeceğiz sesimizi çıkarırsak?

Ben de onlardan biriydim, iş hayatına atılıp UID-DER'le tanışana kadar neyin ne olduğunu bilmezdim. İki yıldır çalışıyorum; ne izin paramı veriyorlar ne de izne çıkarıyorlar. Gece vardiyasında yemeğimizi bile vermiyorlar, sürekli baskı ve korkuyla çalıştırıyorlar bizi. Şu sıralar işyerimiz hapishaneyi aratmıyor. Telefon yasak, girişte güvenliğe bırakıyoruz. Şimdi de giriş çıkışlarda yapılan aramada çantalarımızı boşaltıyorlar, didik didik arıyorlar. Öyle üzerimize geliyorlar ki işkence koşulları sanki. Fabrikaya girdiğimizde dışarıyla her türlü bağımız kesiliyor. Daha anlatılabilecek çok şey var ama en önemlisi tüm bunlara karşı işçi arkadaşlarımızda bir yaprak kıpırdamasının bile olmaması. Sadece kendi aralarında konuşuyorlar, kızıyorlar, ortada yine bir şey yok maalesef. Ben de haklarımı bilmediğim için bilinçsiz bir işçi olarak sustum, sustum... Ama *UID-DER sayesinde artık ben de bir şeyler yapmak istediğimi fark edip bu suskunluğa bu korkuya bir son verip, bilinçlenmek ve bilinçlendirmek için elimden geleni yapmaya karar verdim.*

Artık susmayacağım, artık korkmak yok, bence korkunun ecele faydası da yok. Korkular yenilmelidir. Haklı davamızı sürdürmeliyiz. Karanlıktan aydınlığa çıkmalıyız. İşçi sınıfına korkmak, susmak yakışmaz. Biz işçiler bilinçlenmeye yönelik her türlü etkinliklerde bulunmalıyız. Duran insanları yürütmeli, yürüyenleri koşturmalı, koşanları da daha hızlı koşmaları için teşvik etmeliyiz. **Korktuğumuz sürece bizi daha çok bastıracaklar, sömürecekler.** Biz işçilerin daha ne kadar işkence çekmesi gerekiyor? Bir şeyler yapmak için daha ne kadar göz yumacağız haklarımızın elimizden gitmesine. Artık dur diyelim bu yanlış gidişata. Şimdi korkma, yılma zamanı değil, beraber olma zamanıdır. Hep hatırlayalım şu cümleyi: **"BİRLEŞEN İŞÇİLER YENİLMEZLER!"** ■

Balıkesir'de 14 İşçi Daha İş Cinayeti Kurbanı

■ Gebze'den bir işçi

Geçen haftalarda Balıkesir'in Dursunbey ilçesinde bulunan Şentaş maden ocağında bir grizu patlaması meydana geldi. Bu patlamada 13 işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. Ayrıca 18 işçi de yaralı olarak hastaneye kaldırıldı ve hastaneye kaldırılan işçilerden birisi daha yaşamını kaybetti. Aynı maden ocağında 2006 yılında da bir grizu patlaması meydana gelmiş ve yine 17 işçi kardeşimiz patronun kâr hırsının kurbanı olmuştu.

İş kazaları ve işçi ölümleri durmak bilmiyor. Daha 2010 yılına girerken, Bursa'da, yine bir maden ocağında meydana gelen göçükte 19 işçi kardeşimiz hayatını kaybetmişti. **Patronlar için işçiler sayılarından öteye bir anlam ifade etmiyor.** Onlar için bizler ne birinin babası, ne birinin abisi, ne birinin arkadaşı ne de bir insanız. Onlar için sadece kâr getiren "mahlûkatlarız." Ölenlerin yerine yenileri alınır ve üretim aksatılmadan devam eder, tıpkı bozulan bir çarkın dişlisinin değiştirilmesi gibi. Bursa'daki göçükten sonra patronun utanmadan ölen işçilerin ailelerine kan parası teklif ederek meseleyi kapatmak iste-

mesi, üstelik de bunu gazetelere ilan vererek yapması bunun bir delilidir.

Kardeşler, tüm bunlar başımıza dağınık ve örgütsüz olduğumuz için geliyor. Oysa tüm bu iş cinayetlerine dur demek bizlerin elinde. Bizler ellerimizi birleştirir ve kenetlenirsek, yani **örgütlü bir güç olarak hareket edersek**, patronlara, dönen bir dişlinin sadece bir çarkı olmadığımızı gösterebiliriz. Ve insanca yaşama ve çalışma için her türlü olanağı sağlarız. Bizim örgütlülüğümüz karşısında korkuya kapılırlar, daha önce değer vermedikleri biz işçilerin taleplerini yerine getirmek zorunda kalırlar.

Evet, kardeşler, 14 eve ve 14 evle birlikte işçi sınıfının yüreğine ateş düştü. 14 işçi kardeşimizi daha patronların kötü ve ağır çalışma koşullarına kurban verdik. Daha kaç kurban vermeliyiz? Bu ateşin kendi evimize düşmesini mi beklemeliyiz? Dostlar, bir işçi kardeşimizi dahi kurban vermemek için patronlara karşı örgütlenmeli ve bir bütün olarak mücadele vermeliyiz. Biz işçiler için, bundan başka yapılacak bir şey yoktur.

KURTULUŞ ÖRGÜTLÜ MÜCADELEDE! ■

İşçilerin Sirtına Basarak Yükselen Dev: BRİLLANT

■ Kıraç'tan bir işçi

Okuduğum bir habere göre Baydemirler grubu yönetim kurulu başkanı Mustafa Baydemir, 2010'da açacakları 40 yeni mağaza ile 70 milyon dolar ciro hedeflediklerini açıklamış. Mustafa Baydemir açıklamasında krize karşı başarı ile direndiklerini, krizde çalışanlarını işten çıkarmadıklarını söylemiş.

İnsan sormadan edemiyor, acaba gerçekten de işçi çıkarmadı mı? Ya da bu kadar parayı bu adam nasıl kazanıyor? Daha geçen yıl Baydemirler'de çalışan işçiler aylarca alamadıkları maaşlarını istedikleri zaman kapı önüne konmuştu. Diğer taraftan 3 yıl içersinde Brillant'ın tek fabrikasına 3 bin işçi giriş çıkış yapmış ve işten atılmıştı. Bütün bunlar hesaba katılırsa bu işyerinde nelerin döndüğü daha iyi anlaşılır sanırım. Bir sene içersinde 70 milyon dolar

ciro hedefleyen Baydemirler grubu acaba işçisine bu paradan ne kadar veriyor? Ya da şöyle soralım, Baydemirler böyle büyürken çalışan işçileri ne durumda? İşçiler de ekonomik olarak büyüyor mu yoksa gündün güne küçülüyor mu?

BRİLLANT'ın nasıl büyüdüğünü anlamak için genel işleyişine şöyle bir bakmak gerekir. Çalışanlarının neredeyse yüzde doksanı asgari ücretle çalışıyor. Buna rağmen maaşlar çok geç veriliyor, fazla mesai ücretleri sürekli kesilerek veriliyor, yemekler kalitesiz olduğu kadar bir de mide bulandırıcı. Askere gitmek için işten çıkan işçiler senelerce tazminatını alamıyor, tazminatsız iş-

ten atmak için özellikle eski işçilerin açığı kollanılıyor (ki birçok işçi tazminatsız atıldı). Baydemirler'in nasıl bu kadar büyüdüğünün cevabı burada bence. Baydemirler krize karşı "başarıyla" mücadele etmiş olabilir ama tam da bu yüzden binlerce çalışana her gün krizle boğuşuyor. Öyle görünüyor ki BRİLLANT işçileri haklarının gasp edilmesine göz yumdukları sürece daha çok açlığa mahkûm olacaktır. **Yani bugün tüm diğer işçiler gibi BRİLLANT işçilerinin de haklarını aramaktan, birlik olup mücadele etmekten başka şansları yoktur. ■**

Elazığ Depremi ve Sistemin Çürüyen Yüzü

Elazığ'ın Karakoçan ilçesi Başyurt beldesinde 8 Mart gününü meydana gelen 6 büyüklüğündeki depremde 41 kişi öldü. Onlarca kişi yaralandı ve onlarca ev yıkıldı. Depremden sonra hükümet köylüleri suçlamaya başladı. Hükümete göre, köylüler "kerpiç" evlerde yaşayarak canlarını bile tehlikeye atmışlardı.

Kerpiç evlerde yaşayan köylüler, hayvancılık ve tarımla uğraşan yoksul insanlardı. Devlet, fay hatlarının keşiştiği, deprem olacağından önceden bilindiği bölgede, halkı daha güvenli bölgelere taşıyacak adımlar atmamıştı. TOKİ'nin başarılarıyla övünen hükümet, nedense bugüne kadar deprem kuşağı üzerinde yaşayan insanların barınacağı dayanıklı evler inşa etmekten kaçınmıştır. Bu umursamazlık neticesinde Elazığ'ın Okçular, Göçmenler, Yukarı ve Aşağı Kanatlı köylerinde 42 kişi hayatını kaybetti. Bu duyarsızlık tersanelerde, madenlerde, inşaatlarda da devam ediyor. Birçok işçi kardeşimiz hayatını kaybediyor.

Son haftalarda dünyanın çeşitli ülkelerinde ve Türkiye'de meydana gelen depremlerde ölenlerin, evleri

başlarına yıkılanların, depremden sonra varını yoğunu yitirerek aç ve susuz kalan insanların yoksul köylüler, işçi ve emekçiler olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Elazığ'daki depremin şiddetinden çok daha yüksek büyüklükte depremler, dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşanmasına rağmen, can kaybı Elazığ ile karşılaştırıldığında çok daha az kalmaktadır. Türkiye'nin birçok bölgesi deprem kuşağı içinde yer almaktadır. Bu acı gerçeğe rağmen devlet hiçbir önlem almıyor. Deprem bölgesine giderek "devlet bütün vatandaşların yaralarını saracaktır" gibi klasik nutuklar atan siyasetçilere güvenerek, yaşamımızı güvence altına alamayız. Dünyada ve Türkiye'de meydana gelen depremlerin, sellerin ve doğa olaylarının bir felâkete dönüşmesinin nedeni kapitalist düzendir. Eğer gerekli önlemler alınırsa, bu doğa olayları bir yıkıma dönüşmeden rahatlıkla atlatılabilir. **İşçiler bu düzeni değiştirmeden ve kendi iktidarları altında yeni bir düzen kurmadan kapitalizm doğa olaylarını felâkete dönüştürmeye devam edecek.** ■

SOLDAN SAĞA

1. Kollama, karşılıklı yardımlaşma.
2. Rey
3. Logaritmanın kısaltması. - Eski dilde dinlenme. - Dört tarafı suyla çevrili kara parçası.
4. Gezgin derviş. - Has, Özgü, Ait.
5. İtme emri. - Dört kenarı birbirine eşit şekil.
6. Biraz uzakta olan bir şeyi göstermek için kullanılan söz. - Düşünce.
7. Bir büyük baş hayvan. - Demirin simgesi. - Örgü örmekte kullanılan ucu sivri metal.
8. Özellikle veremli hastaların kaldığı hastane.
10. Hanımın Çiftliği romanının yazarı
11. Bir soru kelimesi. - Bir nota. - Bir ek. - Ateş.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Paranın değerinin düşmesi.
2. Uzaklık belirtir. - Bir nota.
3. Ortak dava arkadaşı. - Tufan peygamberi.
4. Varlıkların görüntüsünü yansıtır. - Kuyruk sokumu kemiği. - Kırmızı.
5. Lityumun simgesi. - Balkanlarda bir nehir.
6. Karakter. - Bir hastalık.
7. Belirli ve ortak bir amacı gerçekleştirmek için kurulan topluluk, cemiyet.
8. Kıl, tüy. - Dâhi. - Bir soru eki.
9. Üye. - Konsey, sovyet, meclis.
10. 1937-38 yılında büyük katliamın yaşandığı yerin eski adı. - İsviç işçi sendikası.
11. Göçebelerin konak yeri. - Oksijenin simgesi.

İŞÇİNİN BULMACASI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Geçen Ayın Çözümü

Soldan Sağa: 1. TİK - OLUŞ 2. TAKSİT 3. EKE - PA 4. TAK - İTİ 5. AMORTİSMAN
6. AYRAN 7. KÖSELE 8. LENİN - RİK 9. KÜR - KARA 10. İMA - FAK
Yukarıdan Aşağıya: 1. META - KA 2. KAM - ÖLÜ 3. EKO - SER 4. İT - EN 5. KAPİTALİZM.
6. KATİYEN 7. OS - İSR 8. LİR - MASRAF 9. AR - NAN - İRA 10. DÜN - KAK.

Kıdem Tazminatlarımızı Hesaplayalım

Kapitalizmin tarihindeki en büyük ekonomik krizlerden birini yaşıyoruz. Tabii ki kriz deyince akla hemen yoğun işten atmalar geliyor. Türkiye’de bir milyondan fazla işçi işini kaybetmiş bulunuyor. İşçi kardeşler, bilmeliyiz ki yasalara göre patronlar kendi keyiflerince işçi çıkartamazlar. Yani bunu gerekçeli bir nedene dayandırmak zorundalar. Yasalarda kısmi de olsa belli güvencelerimiz bulunuyor, gerekli hukuki yolları sonuna kadar kullanmalı ve haklarımızı korumalıyız. Örneğin, işten atıldığımızda ihbar ve kıdem tazminatı alma hakkımız var. İşçinin bu tazminatı alabilmesi için, iş sözleşmesinin feshedilmesinde belli koşulların yerine gelmesi gerekiyor.

Kıdem tazminatına hak kazandıran fesih halleri şunlardır: İş Kanununa tâbi işyerlerinde, bir yıldan fazla çalışan işçinin iş sözleşmesinin;

1. Patron tarafından haksız olarak feshedilmesi;
2. Askerlik hizmeti dolayısıyla feshedilmesi,
3. Emeklilik, yaşlılık, malullük veya toptan ödeme almak amacıyla feshedilmesi,
4. Kadın işçilerin evlenmeleri halinde, evlendiği tarihten itibaren bir yıl içinde, evlilik nedeniyle feshedilmesi,
5. İşçinin ölümü nedeniyle feshedilmesi (kıdem tazminatı bu durumda mirasçılara ödenir),
6. İşçi tarafından haklı nedenlerle (İş Kanununun 24. maddesi uyarınca) feshedilmesi.

Peki, hangi hallerde kıdem tazminatı hakkımızı kaybederiz? Bu maddeler ise şöyle:

1. İşçinin istifası veya işi terk etmesi,
2. Patron tarafından İş Kanununun 25/2 maddesine dayanılarak işten çıkartılmak,
3. Belirli iş sözleşmesinin, sürenin bitimiyle kendiliğinden sona ermesi,
4. İş sözleşmesinin karşılıklı anlaşma ile sona erdirilmesi,
5. İş sözleşmesinin son bulduğu tarihte işçinin çalışma süresi bir yılı doldurmamışsa işçiye kıdem tazminatı ödenmez.

Kıdem Tazminatı Nasıl Hesaplanır?

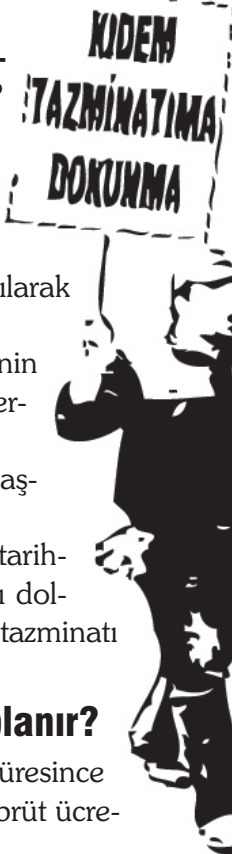
Kıdem tazminatı işçinin çalışma süresince geçen her bir yıl için, giydirilmiş son brüt ücretin

30 günlük tutarındır. Bir yıldan artan süreler için ise aynı ücret üzerinden ortalama yapılarak ödeme yapılır. Giydirilmiş ücretten kasıt; işçiye verilen ikramiye, prim, yakacak yardımı, yol parası, yemek, giyim, aile, çocuk, konut yardımı gibi ek ödemelerin dâhil olduğu ücrettir. Süreklilik göstermeyen yardımlar kıdem tazminatı hesaplamasına dâhil edilmez.

Kıdem tazminatı hesaplamasına bir örnek verelim: Örneğin işçinin bir işyerinde çalışma süresi “1 yıl + 1 ay + 19 gün” olsun. Son aldığı aylık brüt ücreti de 1200 TL olsun. Bu işçi senede iki ikramiye, 480 TL yakacak yardımı alsın. Ve yemek parası da (para olarak verilmesi şart değildir, işyerinde yemek veriliyorsa onun aylık tutarı esas alınır) aylık 26 TL olsun.

Aylık brüt ücret	1.200 TL
Senede iki maaş ikramiyenin aylık tutarı (2400 TL / 12 ay)	200 TL
Yıllık yakacak yardımının aylık tutarı (480 TL/ 12 ay)	40 TL
Aylık yemek parası	26 TL
1 yıl için toplam kıdem tazminatı	1.466 TL
1 ay için kıdem tazminatı (1466 TL/12 ay)	123 TL
19 gün için kıdem tazminatı ((1466 TL/365 gün) x 19 gün)	77 TL
Toplam	1.666 TL
Damga vergisi (%0,6)	9,90 TL
HAK EDİLEN NET KIDEM TAZMİNATI	1.656,10 TL

Evet dostlar, kıdem tazminatıyla ilgili haklarımız bunlar. Bugün patronlar uzun zamandır gözünü diktikleri kıdem tazminatlarımızı ortadan kaldırmak için harıl harıl çalışıyorlar. Biz işçileri sefalet ücretlerinde gece gündüz çalıştırırken ve sonra işleri bitip bizi bir paçavra gibi kapı önüne koyarlarken, hakkımız olan üç kuruş paraya göz dikiyorlar. **Biz işçiler çalışma yaşamımızı ilgilendiren konuları ve haklarımızı kesinlikle öğrenmeli ve sonuna kadar takipçisi olmalıyız.** Aksi takdirde patronlar ve onların temsilcileri bizlerin haklarını olabildiğince gasp etmeye devam edecek. Unutmayalım ki patronlar sınıfı bilinçli işçileri kesinlikle aldatamazlar. Bilinçli ve örgütlü işçiler patronlar sınıfının tüm dalaverelerini, tüm oyunlarını bozarlar ve haklarını koruyup sağlamlaştırırlar. ■

Siyaset Nedir, Kimler Siyaset Yapar?

Başbakan Erdoğan yaptığı birçok konuşmada, sanki Tekel işçileri suç işlemiş gibi, “siyaset yapıyorlar”, “ideolojik” davranıyorlar diyerek onları suçlu göstermeye kalktı. Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu ise, 17 Ocak günü Tekel işçileriyle yapılan dayanışma mitinginde, “ben kefilim, vallahi billahi işçiler siyaset yapmıyorlar” dedi. Şu işin garipliğine bir bakın kardeşler: İşçilerin haklarını savunması gereken bir sendika başkanı ile sermayenin çıkarlarını güden hükümetin başı işçilerin siyaset yapmaması konusunda hemfikirler. Onlara göre işçiler siyaset yapmamalıdır! Peki kardeşler, siyaset nedir ve işçilerin siyaset yapması gerçekten kötü müdür? Siyaset yapmak sadece kravatlı birtakım adamların tekelinde midir?

Başbakan, bakanlar ve sendika bürokratlarının yapmayın dediği **siyaset, işçilerin ortak çıkarları için yaptığı eylem ve gösterilerdir**. Tekel işçileri 4/C statüsünde çalışmaya karşı durarak, güvenceli çalışma hakkı için çeşitli eylemler yaptılar. Birleşerek kurdukları çadırlarında günlerce direndiler. Direnişlerini toplumun geneline yaymaya çalıştılar. Polisin saldırısı işçileri yıldırmadı, birleşen işçilerin eylemleri sokaklara taşmaya başladı ve dayanışma grevleri hayatı etkiledi. Böyle olunca, tıpkı CHP ve MHP gibi patronların siyasetini yapan AKP halkın gözünde yıprandığı için korkmaya başladı. Sıkışan hükümet, Tekel işçilerini “yetim hakkı yiyorlar”, “yan gelip yatıyorlar” karalamalarıyla suçlayarak, işçilerin toplumda kazandığı saygınlığı yok etmeye girişti. Tekel direnişi, işçilerin ellerindeki hakları bir bir almaya alışkın olan patron siyasetçilerini korkuttu. Zira Tekel işçileri, oy verdikleri partilere ve güvendikleri siyasetçilere artık güvenmiyorlardı, mücadele içinde onların gerçek yüzlerini görmeye başlamışlardı.

Bugüne kadar sermaye yanlısı siyasetçiler, biz işçileri cahil yerine koyarak, siyaseti bilmediğimizi söylediler. Onlara göre biz “sürü”, kendileri ise “çoban”dı. İşçi ve emekçiler kendi kendilerini yönetemediklerinden, ortak hareket edemediklerinden ve iyi ile kötüyü ayıramadıklarından dolayı bizleri yönetmek için çeşitli partiler kurup, siyaset yapıyorlarmış! Güya kendi sınıflarının çıkarları için değil de, “halka hizmet” için siyasete soyunmuşlar! Patronlar sınıfının siyasetçileri bunları söyleyerek, “siyaseti bize bırakın, siz işçiler siyasete bulaşmayın, biz sizin adınıza da siyaset yaparız” diyorlar. Kendilerine “saadet”, “ak”, “doğru yol”, “cumhuriyet”, “anavatan”, “milliyetçi” gibi değişik adlar veriyorlar. Bu sıfatlarla biz işçilerin zihnini bulandırmak ve peşlerine takmak istiyorlar. Aslında hepsi de **işçi ve emekçileri oy deposu olarak görüyorlar**. Bizden istedikleri her beş yılda bir sandık başına giderek, kendilerine oy atmamızdır.

Siyaseti, patron partilerine sadece “oy vermek” olarak düşünürsek, çok büyük hata yapmış oluruz işçi kardeşler. Patronların siyaseti sürdürdükçe, biz işçiler ezilmeye devam ederiz. İşsizlik ve yoksulluk artarken, biz, patron

partileri gelsin bizi kurtarsın diye boş yere umut ederiz. Sermaye yanlısı siyasetçiler bizlere yalan söylüyorlar. Onların siyaseti kâr, sömürü ve soygun siyasetidir. İşçi ve emekçiler için değil, patronlar için siyaset yaparlar. Patronların düzeni ilelebet sürsün, bir avuç para babası bu sömürü düzeninin keyfini sürsün diye bizi siyasetten uzak tutuyorlar. *İstiyorlar ki, biz işçiler birbirimize güvenmeyelim, patronların kurduğu sağ veya sözde sol partilerden birine oy vererek birbirimize düşman olalım, onların yalan ve vaatlerine kanarak yıllarca boş yere durumumuzun düzeleceğine inanalım!* Patron siyasetçilerinin bu ve benzeri yalanlarına karşı çıkararak demeliyiz ki, “sizlerin siyasetine de, yalanlarına da karnımız tok, biz bundan böyle patronların değil kendi siyasetimizi yapacağız.”

Biz işçiler haklarımızı ancak kendi **bağımsız sınıf çıkarlarımız temelinde** siyaset yaparak alabiliriz. Biz işçilerin siyaset derken anladığı, bütün işçilerin ortak talepleridir, ortak çıkarlarıdır. Bizler yaşadığımız toplumda işsizliğin, yoksulluğun, açlığın ortadan kalkmasını istiyoruz. Her işçinin iş güvencesine sahip olmasını, iş kazalarında ölmemesini, meslek hastalıklarına yakalanmamasını istiyoruz. Hepimiz asgari ücretin sefalet ücreti olmaktan çıkartılmasını istiyoruz. Fabrikalarda sendikali, sigortalı ve daha insanca çalışma hakkına sahip olmak istiyoruz. Aldığımız ücretin zam ve vergilerle tekrar elimizden alınmasını istemiyoruz. Bizler de insanca yaşamak, sosyal faaliyetlere katılmak, sevdiğimizimize zaman ayırmak istiyoruz. Biz işçilerin savunduğu bu talepleri, patronların düzeninden yana olan hiçbir parti ve siyasetçi savunamaz. Bu taleplerin hayat bulması için çalışmazlar, kendi efendileri olan patronlarla karşı karşıya gelmezler. O nedenle biz işçiler, siyasete katılmalı ve siyasetimizi kendi sınıf örgütlerimizde yükseltmeliyiz. Bizler insanın insan gibi yaşadığı, sömürünün ortadan kalktığı, herkesin eşit olduğu bir dünya kurmak için iktidarı kendi ellerimize almalıyız. Tüm bunları başarabilmek için, biz işçilerin bağımsız sınıf çıkarları temelinde birleşip örgütlenmesi gerekiyor. İşçi sınıfının siyaset yapmasının önüne konulan tüm yasaklar kaldırılmalıdır. Sendikalarda, ÜİD-DER gibi işçi örgütlerinde, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda, kısacası **hayatın her alanında sınıfımızın ve çıkarlarımızın siyasetini yapmalıyız**. ■

